

Минаха години.

Смийт на Гина Кунчева обикаляше с вуйча си Васил околните села и помагаше на светогорския Иеромонах да измолват подаяния за Хилендарския манастир. След това той завърши попския семинар на даскал Атанаса.

Веселият и пъргав юноша стана замислен и кротък момък — дякон Игнатий. Но скоро буйният му нрав надделя и дякон Игнатий отрязва монашеската си коса и стана даскал Васил Иванов. След това даскалът пое байряка на Панайот Хитов и тръгна с хайдушката дружина из Балката. Като дива коза се катереше бившият дякон по урвите и скалите, а в бой бе дързък като лъв.

Когато отново се услови за даскал в село Ени-къой, той уреди за младежите гимнастически дружини, в които ги учеше да се катерят по дърветата, да се надпреварват в тичане, да се борят, да мерят нишан и да прескачат ровове. Винаги Васил беше пръв в състезанията.

На подобни игри той почна да обучава и другарите си от първата рота на българския легион в Белград. Сръбските офицери се удивляваха на умениято му да уличва мишенка от шестотин крачки разстояние.

Беднѣж, когато се надпреварваха в тичане из околностите на града, горе край старата крепост над брега на Сава, Васил прескочи един грамаден ров. Всички останаха поразени.

„Това се казва скок на нубийски лъв!“ — извика възхитен Либен Каравелов.

А Раковски добави:

„От сега нататък тъй ще му викаме!“

И наистина всички започнаха да го наричат лъв нубийски, а после, за по-късо, само Левски.

Така името остана за всички векове.

Васили Иванов, дякон Игнатий, стана — Васил Левски.